

האשה מתמרדת. בעלה מכריח אותה להתהלך יחפה, לחלוב את העז וללבוש בגדים תימניים מסורתיים. הוא איים עליה בנשק ונעצר — והיא חובעת ממנו מזונות

תימניים מסורתיים. אך ספק אם ראתה ככך את לבאות. מיכל ובעלה נישאו פעמיים. פעם אחת בחתונה פרטית בגיבועיים, וחודש אחר כך בטקס רישמי ברכנות.

מאז נישואיה, בקיץ 1984, ילדה מיכל שלושה ילדים. שהקטן ביניהם הוא היום בן חצי שנה. כש

מיכל והב (22) משכימה קום. היא לובשת את הבגדים התימניים המסורתיים, וברגליים יחפות היא יור צאת לחלוב את העזים. היא חוזרת הביתה, מדליקה אש בגחלים ושופתת את סיריהמים. אחר כך היא מאכילה את שלושת ילדיה הפעוטים. יתכן שאיש לא היה יודע על חייה של האשה הצעירה שהפכו לגיחונים מתמשך, לולא לקחה את גורלה בידה ופנתה לעורכי-הדין רפי שדמי ושימי עזר שוכר, שהגישו בשמה תביעת

מיכל וילדיה על הארץ אסור לישון במיטה!

דירת-החרד נהייתה צרה לצורכי-בני-הזוג ושלושת ילדיהם. בנה הבעל צריף בחצר, ומילא את החצר בעלייחיים שונים. אוזים, ברווזים, תרנגולות, יונים ועיזים הפכו למשקהחי של מישפחת והב.

לאטילאט החל הבעל משנה את אורח-החיים. כרי "לחזור למקורות". הוא הוציא מתוך הבית את הרהיטים המודרניים, את השולחנות, הכיסאות ואפילו את המיטות, והציע לאשתו מיוזם על הריצפה. כך החלה מיכל לישון בחברת ילדיה על הריצפה. רק לאחר הילדים התירו הבעל לישון במיטת-תינוק. הבעל עצמו ישן בצריף שבנה, ואשר אותו ריהט במיטה.

אחרי המיטות הגיע תור השולחנות. הבעל החליט כי על המישפחה לאכול כמו שאכלו בתימן בדורות הקודמים, לפני שהקדמה הגיעה לשם. הוא אסר

מזונות לבית-המישפט המחוזי. בתיב עה זו מספרת מיכל את סיפורה המזור, כיצד מנסה בעלה אליהו והב, בן ה-49, להחזיר אותה ואת מישפחתה לימי הביניים בתימן הרחוקה.

ככתב-התביעה מספרת מיכל כי הכירה את בעלה, הקשיש ממנה ב-27 שנים, עוד כאשר היה נשוי לאשתו הראשונה. אליהו והב פנה להוריה של מיכל וביקש לשכור מהם דירת-חרד בקריית-אנו. בדירה זו מתגוררים כיום מיכל וילדיה. לאחר היכרות קצרה הצליח הגבר גבהיהקומה ובעל הזקן המכסיף לכבוש את ליבה של מיכל הצעירה.

מיכל היתה רק בת 18 כאשר הלכה שבי אחרי קיסמו של והב. חרף פערי-הגילים ביניהם, והתנגדותה הנמרצת של מישפחתה, הסכימה להנישא לו. אחרי שהתגרש מאשתו הראשונה, בחתונה לבשה מיכל בגדי-כלכלה

המשמורג "קולנוע ישראלי" לא יכיש אותנו בעתיד. **מסקין: ואם כך, סיום אופטימי. יש תיקווה.**

סיפור הורים

איך לא שמנו לב?

קארל פופר — הפילוסוף האוסטרי הנודע — ציין פעם, בנאומו למען השלום, שמשנה רבנו הוריד לנו מהר סיני את לוחות הברית ועליהם כתוב: לא תרצה. אך למטה התנהלה בינתיים ומסיבת-עגל שלא מצאה חן בעיניו, ומייד שיבר את הלוחות וציווה על נאמניו לרצוח את קרוביהם וחבריהם שהשתתפו במסיבה.

אומנם פופר לא דייק בכל הפרטים, אבל הטענה במקומה. לגבי הלוחות שלנו — כלומר, של משה, אז, ולגבי כל מיני לוחות, מאז ועד היום.

— והמורים שלי, ומוריהם, ואני עצמי — כן, זה מה שמציק לי הכי הרבה — ואני עצמי — איך לא שמנו לב לסתירה הזאת, המשועת והמגור-הכת, שמאירה באור ספקני כזה את כל ציוויי הדת והלאום המוחלטים?

כמה פעמים קראתי שם, בספר שמות, ולא שמתי לב, שאותו משה שציווה שלא לרצוח, ציווה סמוך מאוד לזה לרצוח — "לא תרצח" ו"תרצח" כשם אותו אל ואותה אמת ואותם לוחות!

ואולי יש עוד מטרות ואמצעים שכך, בגלוי, סותרים עצמם, ופשוט לא שמנו לב? **ראובן קריין**

אקשן ב.הבימה

בתיאטרון הבימה החלו החזרות על בבתא מאת מרים קיני ובכימויו של תום לוי, בבתא מבוסס על 35 תעודותיה של אשה בשם זה, מן השנים 120—137 לספירה, שנתגלו על-ידי יגאל ירין המנוח כמערה בבחל חבר. כדף המידע שהוציא התיאטרון לקראת הופעת ההצגה נאמר: "במרכו העלילה ניצבת רמותה של בבתא, המנסה להיות אשה עצמאית בעולם של גברים, להקיף עצמה ברכוש ככחומת מגן, להחזיק כשני בעלים ולהישרד בעולם אלים של טרור ומרד, רדוף בצע ואנוכיות. כישלון מרד ברי כוכבא משבש את תוכניתיה. היא יוצאת לגלות, מתוך אמונה שיום אחד תחזור ותזכה חזרה ברכוש. היא מט' מינה את תעודות-הבעלות של רכושה במערת נחל חבר למישמרת-עולם."

על כך נאמר: כמעט טוב מכדי להיות אמיתי. ורק חבל שהעברית של עלון המידע קלוקלת כליכך.

נראה שהעלילה גרושה. "אקשן", שכן צוות ההצגה מונה לאיפחות 15 איש ואשה. בין הרמויות מצאנו את אמה של בבתא, את אביה, בעלה הראי שון והשני ואפילו את האפטורפוסים — יש כאן לאיפחות משניים — של אותה בבתא. ורק לבבתא עצמה אין זכר.

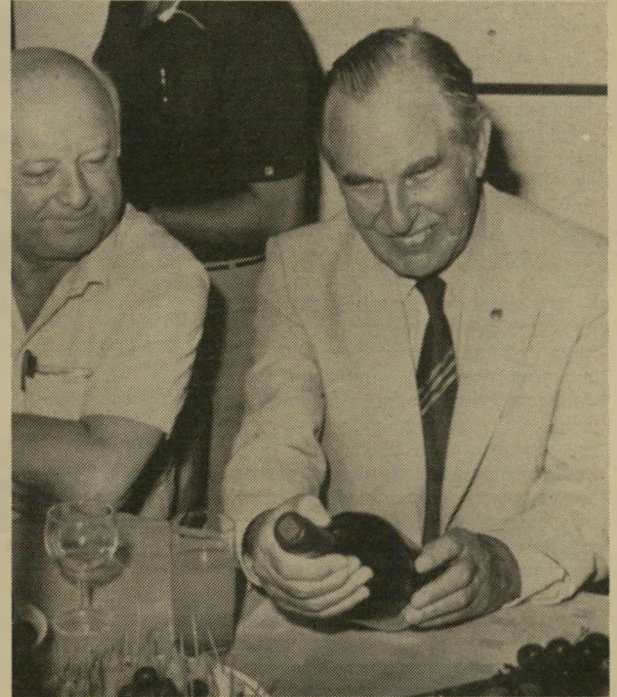
מעניין יהיה לראות כיצד יעלה בידה, "להתייצב במרכו העלילה", כפי שמבטיח עלון הפירסומת.

דברים על דיוקם

כדי להעמיד דברים על דיוקם: הדברים שהובאו בתרבוטק האחרון (תרבוטק, מוספים סיפורתיים, העולם הזה 2568), בקשר למסעותיו הסיפ-רותיים של אשר רייך, משורר ואחד מעורכי מאזניים, ביטאון אגודת-הסופרים, נתפרסמו בשבועון היורדים הישראליים בניירורק, ישראל שלנו. משם ציטט אותם מוספו הסיפורתי של מעריב, תוך שהוא מעיר על "טוב הלב" הכרוך בפירסומם, ואליהם כיוון גם בעל תרבוטק שלנו ברשימתו. עד כאן כאשר למקורו של הדיווח. אנו מצידנו נשמח לפרסם גם את תגור בתו של אשר רייך לדברים שנכתבו עליו בישראל שלנו וצוטטו בעיתונות הישראלית.

הנשיא חיים הרצוג, ערך לפני זמנמה ביקור בגמל חיפה וכאשר הזמנה הפמליה הנשיאותית לכיבוד קל, בלט על השולחן בקבוק בייליס אייריש קרים, מוכן להשקת כוסית.

הבקבוק משה רטמן, מזכיר מועצת פועלי חיפה (בחולצה הלבנה) הסב את תשומת-לבו של הנשיא, שהוא כידוע, יליד אירלנד, למשקה האירי המעולה והנשיא החליט לברוק אם זה אכן בקבוק מקורי של בייליס אייריש קרים אוריגינאלי.

והכוסית לאחר שהנשיא נוכח לדעת שהבייליס הוא מקורי וגם קיבל אישור על כשרותו, שניתן במקום הידוע לנשיא היטב מימי נעוריו — בית-הדין היישוב בבית הרצוג (על שם אביו המנוח של הנשיא, הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג, שהיה בשעתו רבה הראשי של אירלנד) ברחוב ציון שכראבלין, בירת אירלנד — הרים הנשיא כוסית בייליס.